

Arrest

nr. 66 691 van 16 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 23 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 juni 2011 met referentienummer 7825.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BRAINIS, die loco advocaat J. BOUDRY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese geboren in Ilinc, gemeente Preshevë, Zuid Servië.

U beschikt over de Servische nationaliteit. Sinds uw huwelijk, ongeveer 18 jaar geleden, woont u bij uw echtgenoot in Kumanovë (Macedonië). U beschikt daar over een identiteitskaart voor vreemdelingen. Uw echtgenoot was in Macedonië lid van een politieke partij. U weet echter niet van welke partij en u

bent niet op de hoogte van zijn activiteiten. In 2008, enkele dagen voor Nieuwjaar, kwam de politie uw man zoeken. Ze deden een huiszoeking. De agenten schreeuwden en u werd bedreigd. Uw echtgenoot was toen niet aanwezig. Hij was met een visum naar België gereisd om zijn broer te bezoeken. U weet niet precies waarvoor uw man gezocht werd maar u denkt dat het iets te maken had met politieke partijen. Nadat u uw echtgenoot op de hoogte bracht van de huiszoeking besloot hij om niet meer terug te keren naar Macedonië. Op 12 februari 2009 diende hij een asielaanvraag in. Hij vreesde onterecht veroordeeld te zullen worden tot een gevangenisstraf omwille van zijn lidmaatschap van een politieke partij. Op 11 februari 2010 werd door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing genomen die op 15 april 2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd. Eind januari 2009 vroegen personen in burger aan uw zoon waar zijn vader was. Een week of tien dagen later stelden enkele politiemannen uw zoon diezelfde vraag. U sprak over deze problemen met (N.M.), een advocaat en vriend van uw man. U meldde ook aan de politie dat de huiszoeking op een brutale manier was verlopen. Voor de rest werd de zaak in handen genomen door (N.) en de broer van uw man, (B.). U weet niet of er een officiële klacht werd ingediend over het verloop van de huiszoeking. Daarna kwamen er nog meer dan twintig oproepingsbrieven gericht aan uw man. Deze werden telkens door (B.) teruggebracht naar de politie. (B.) praatte met (N.) die zei dat uw man niet naar Macedonië mocht terugkomen. U weet niet waarvan uw man precies beschuldigd wordt en u zou daar nooit naar gevraagd hebben. Na de huiszoeking bleef u nog meer dan twee jaar in Macedonië wonen. U zou nooit overwogen hebben om u in Servië te vestigen omdat uw echtgenoot dat niet zou toestaan, omdat uw kinderen in Macedonië school liepen en omdat u gehoord heeft van uw zus dat er één of andere politiemacht aanwezig is in de regio. Uw dochter (D.) zou sinds de huiszoeking blauwe lippen krijgen bij het zien van politieagenten. Uiteindelijk besliste u in februari 2011 om uw echtgenoot in België te komen vervoegen. Op 1 maart 2011 diende u een asielaanvraag in. U beschikt over uw Servische paspoort afgeleverd op 2 maart 2010 met domicilieadres in Preshevë, uw Servische identiteitskaart dd. 2 maart 2010, uw Macedonische identiteitskaart voor vreemdelingen dd. 31 januari 2011, en de Macedonische paspoorten van uw drie kinderen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle elementen uit uw administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Wat betreft Macedonië, uw land van gewoonlijk verblijf waar u gedurende 18 jaar legaal hebt verbleven, dient vooreerst opgemerkt te worden dat u in Macedonië nooit problemen kende met de autoriteiten noch met medeburgers (CGVS, p.8). U verwees in uw verklaringen enkel naar de problemen van uw echtgenoot die reeds meer dan twee jaar in België verblijft (CGVS, p.8). Omdat hij in België een job en een woning heeft gevonden kwam u hem in februari 2011 vervoegen samen met uw kinderen (CGVS, p.10). In het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot werd een weigeringsbeslissing genomen omdat hij niet aannemelijk had gemaakt dat hij in Macedonië een rechtszaak tegen hem gestart was en dat hij in geval van een rechtszaak geen eerlijk proces zou krijgen. Daarnaast werd er op gewezen dat hij in geval van een eventuele veroordeling wel degelijk de mogelijkheid heeft om beroep in te dienen bij een hoger juridisch orgaan. Uzelf haalde geen feiten of elementen aan die aan bovenstaande vaststellingen iets zouden kunnen wijzigen. U verklaarde weliswaar dat er nog meer dan twintig oproepingen waren gekomen voor uw echtgenoot maar u legde hier geen (begin van) bewijs van neer. U zou niet meer beschikken over deze oproepingen omdat uw schoonbroer deze telkens naar de politie zou hebben teruggebracht (CGVS, p.8). Verder bleek u helemaal niet op de hoogte te zijn van de problemen en activiteiten van uw echtgenoot, ondanks het feit dat u contact had met een bevriend advocaat. Zo wist u niet van welke politieke partij hij lid was, en waarvan hij beschuldigd zou zijn wist u evenmin (CGVS, p.5, 6 en 8). U zou hier ook nooit naar geïnformeerd hebben (CGVS, p.7 en 8). U zou nav de huiszoeking in 2008 wel naar de politie gestapt zijn om melding te maken van het brutale optreden van de agenten. De politie beloofde u dat ze maatregelen zouden nemen. Daarna hoorde u niets meer over deze zaak. U liet na om zelf bij te politie te gaan informeren of er wel degelijk iets was ondernomen (CGVS, p.6 en 7). Uw schoonbroer zou ook een klacht ingediend hebben nav de huiszoeking maar daar kon u evenmin meer informatie over geven (CGVS, p.6 en 7).

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat u de Servische nationaliteit heeft en beschikt over een Servisch paspoort met domicilieadres in Preshevë, Servië (CGVS, p.2). Uit uw verklaringen en de stempels in bovenvermeld paspoort blijkt dat u regelmatig naar Servië reisde. Bovendien hebt u in Preshevë een leegstaande woning ter beschikking. Deze woning is eigendom van uw broers die in Zwitserland wonen (CGVS, p.4). U kende in Servië nooit problemen met de autoriteiten, noch met medeburgers (CGVS, p.8). U stelde dat u zich niet in Servië kan vestigen omdat uw man dit niet wil en omdat uw kinderen in Kumanovë naar school gingen (CGVS, p.8 en 9). Dit zijn echter motieven van louter persoonlijke en familiale aard, die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. U voegde weliswaar toe dat u van uw zus heeft vernomen dat er een of andere politiemacht aanwezig is. Uw oudste dochter zou

sinds de huiszoeking erg bang zijn en bij het zien van politie zouden haar lippen blauw of zwart kleuren. U raadpleegde hiervoor nooit een arts omdat uw dochter eveneens heel erg bang is van dokters en medische zaken. Bovenstaande uitleg houdt echter helemaal geen steek (CGVS, p.9). U hebt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u zich als Servisch staatsburger niet in Servië zou kunnen vestigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient besloten te worden dat u niet hebt aangetoond dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten bevestigen enkel uw identiteit, nationaliteit en het feit dat u legaal in Macedonië verbleef hetgeen niet betwist wordt. De identiteitsgegevens van uw kinderen staan evenmin ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert de schending aan van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikel 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij stelt dat een klaarblijkelijke beoordelingsfout werd gemaakt en betoogt:

“De motieven voor de asiëlevraag zijn gebaseerd.

De aanvrager nooit tegengesproken zelf.

Zijn geschiedenis en zijn angsten rechtvaardigen dat zij wordt aangegeven genomen toevluchtsplaatsen.

De medische elementen blijken hem.

De aanvrager kent uiteraard over activiteiten van haar echtgenoot. De aanvrager werd slecht begrepen tijdens haar hoorzittingen.

De aanvrager niet kan worden vastgesteld in Servië.

De oppositie zou hebben van te houden rekening met onderstaande elementen”.

Voorts geeft zij een algemene en summierere uiteenzetting inzake de evolutie van de situatie in Macedonië van begin jaren negentig tot december 2005.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing kent en deze aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Derhalve voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”* Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals*

bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn, met name als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan invoeren of geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van haar vrees, niet wil invoeren, moet de “nationaliteit” begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, p.22, § 87).

In casu stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoekster de Servische nationaliteit heeft en beschikt over een Servisch paspoort met domicilieadres te Preshevë in Servië. Verzoekster bevestigt in onderhavig verzoekschrift herhaaldelijk en uitdrukkelijk de Servische nationaliteit te hebben (rechtsplegingsdossier, stuk 1). Bijgevolg moet onderhavige asielaanvraag in hoofde van verzoekster worden onderzocht ten aanzien van Servië.

De commissaris-generaal motiveert op grond van de stukken van het dossier met recht dat verzoekster (i) blijkens haar verklaringen en paspoort regelmatig naar Servië reisde; (ii) aldaar een leegstaande woning ter beschikking heeft die eigendom is van haar broers die in Zwitserland verblijven; (iii) in Servië nooit enig probleem kende met de autoriteiten of met medeburgers; (iv) niet aannemelijk maakt dat zij zich als Servisch staatsburger niet in Servië zou kunnen vestigen. Verzoekster onderneemt niet de minste poging om de motivering omtrent het voorgaande *in concreto* te weerleggen, doch beperkt zich tot de algemene stelling: “De aanvrager niet kan worden vastgesteld in Servië”. Deze algemene bewering vermag geenszins afbreuk te doen aan de concrete vaststellingen aan de grondslag van de bestreden beslissing. Deze zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster niet dienstig worden weerlegd, door de Raad overgenomen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande toont verzoekster, de overige elementen van het dossier mede in acht genomen, evenmin aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. De bestreden beslissing is op correcte wijze genomen en gemotiveerd. Zij bevat, naast een uiteenzetting van het door verzoekster aangevoerde feitenrelaas, pertinente en gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren. De motiveringsplicht is niet geschonden. Evenmin kan worden aangenomen dat de commissaris-generaal een klaarblijkelijke beoordelingsfout zou hebben begaan.

2.2.4. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS